

Grška kraljevska dvojica:
kralj Jurij in kraljica Elizabeta

raj poldrugo uro. V Bukarešti so čutili glavni potresni sunek tri minute. Mnogo ljudi je bilo v Bukarešti ubitih ter ranjenih in je ostalo brez streh. Ulice prestolnice so razorane ter tako razpokane, da je vsak promet nemogoč. Mnogo hiš bodo morali iz varnostnih ozirov podreti. Kot primer, kako strašen je bil potres, navajamo, da se je 12 nadstropni nebotečnik, v katerem je prebivalo nad 500 ljudi, porušil gladko do tal. Pravijo, da je v tem hotelu stanovalo tudi več nemških in italijan-

Želite kupca za svoje pridelke, za les, drva itd., potrebujete posla ali želite sami v službo — naročite oglas v »Slov. gospodarju« in uspeh bo gotov!

skih častnikov. Število smrtnih žrtev se samo v Bukarešti čeni na tisoč. Število žrtev je pa težko ugotoviti, ker so razvaline preogromne in reševalno delo ne more hitro napredovati.

Kralj Mihael in njegova mati Helena sta le po naključju ušla smrti.

Potres je hudo prizadejal severno ter zapadno Romunijo in predele ob vznožju Karpatov, kjer je bilo središče potresa. Telefonske in brzojavne zveze so večinoma prekinjene. Zelo so bili prizadeti kraji, v katerih se nahajajo petrolejski vrelci.

Na tisoče ljudi po Romuniji je ob streho in ne vedo, kam bi na zimo pred mrazom in pomanjkanjem. Računajo, da je bilo ubitih po potresu v vsej Romuniji več tisoč ljudi. Porušila se je tudi neka jetnišnica in je našlo smrt v razvalinah okrog sto jetnikov.

V vsej naglici so alarmirali vojaštvo in ga poslali v prizadete kraje.

Potres so čutili tudi v Srbiji in v Bolgariji, vendar ni bilo v teh krajih občutnejše škode.

pogreb, na katerega je prihitelo kljub slabi poti veliko število ljudi, da ji izkažejo poslednjo čast na zadnji poti v prerani grob. Na domu se je od rajne naše Katarine kot zglede matere z iskrenimi besedami poslovil znanec in prijatelj Anton Kolaric, posestnik iz Sv. Jurija ob Pesnici, na pokopališču pri odprtem grobu pa je orisal veselje in žalost ter zglede matere domači g. župnik. Skoraj vsa očesa so se orosila ob poslovičnih govorih obeh govornikov, saj je bil vsakdo prepričan, kako žalostna je bila smrt mlade zglede matere, katera je v starosti 40 let morala zapustiti solzno dolino in se preseliti na kraj miru, kjer ne bo več prenašala muk in trpljenja. Vi pa, dragi svojci, soprog, otročiči, brat, sivolasi oče in mati ter ostali sorodniki, vam želimo, da vas ob bridki izgubi rajne tolaži dobri Bog — Tebi pa, draga Katarina, želimo, da v miru počivaš!

Mala cvetka umrla. Pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju je smrt pokosila malo cvetko, štiriletno Treziko Muršec, hčerko našega o. organista. Naj domače tolaži ljubi Bog!

Smrt Muropoljca. V Bunčanih pri Sv. Križu pri Ljutomeru je umrl v 75. letu starosti Alojzij Ostrc, po domače župajni. Pokojnik je bil ugleden in radi svoje prirojene inteligence ter prijaznosti splošno čislani mož, pravi tip ponosenega muropoljskega kmeta. Dolgo časa je bil načelnik kraj. šolskega sveta v Veržaju, 40 let je bil odbornik občine Bunčani in 13 let je županoval in bil izvoljen tudi za častnega člana. Za njegove zasluge na raznih poljih je bil odlikovan z redom sv. Save. Pokojni Ostrc je bil brat vse prerano umrlega Franca Ostrca, kaplana v Cirkovcah. Zapušča žalujočo soprogo, s katero sta letos v ožjem družinskem krogu praznovala zlato poroko, ter štiri hčerke. Najstarejša Anica je nad 20 let delovala kot vestna učiteljica v domači župnijski Sv. Križu, ostale tri so dobre gospodinje na trdnih kmetijah. Pokojnemu župajnemu bodi ohranjen časten spomin! — Žalujočim naše sožalje!

Umrl je mož. V Slamnjaku pri Ljutomeru je umrl Anton Hujšnjak. Pokojnik je bil globoko veren katoliški mož. Z njegovo smrtjo je naša fara izgubila priljubljenega moža. Nje-

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Smrt bivše gostilničarke na Uršiji gori. V Razboru pri Slovenjgradcu je mirno v Gospodu zaspala 89letna Marija Kumer, roj. šikernik. Pokojna je bila daleč naokrog znana kot gostilničarka na Uršiji gori. Posebno so jo poznali revni ljudje, katerim je rada pomagala. Zapušča tri sinove, ki so vsi dobro preskrbljeni. Naj počiva v miru — žalujočim pa naše sožalje!

Velika dobrotnica revežev umrla. Dne 24. oktobra je v Smoiniku pri Rušah umrla blaga Terezina Harič, roj. Zvajger. Bila je velika dobrotnica revežev, saj nikdo ni šel praznih rok od njene hiše. Komaj 17letna se je poročila z veleposestnikom Dragotinom Harič na Smoiniku leta 1883. Zlato poroko sta obhajala leta 1933. Še krepka. Gospa Haričeva je bila nadvse vztrajna in je z največjo požrtvovalnostjo pomagala svojemu možu pri gospodarstvu. Vzgojila je tri otroke v pravem krščanskem duhu in so že vsi preskrbljeni. Dne 26. oktobra smo jo pokopali ob občini udeležbi ljudstva, kar je bil dokaz, kako je bila rajna gospodinja priljubljena. G. župnik iz Ruš je imel pri odprtem grobu lep poslovični govor. Haričeva hiša je nad 50 let naročnica »Slov. gospodarja«, zato tudi izreka sožalje možu in vsem žalujočim, rajni pa želi večni mir in pokoj!

Mati sedmih nepreskrbljenih otrok umrla. Katarina Zancer, posestnica pri Sv. Križu

nad Mariborom, je padla pe stopnicah s podstrešja ter radi hudih posledic dne 28. oktobra umrla. Žalostno so zaznali zvonovi iz cerkve sv. Križa, da nas je zapustila dobra gospodinja, zglede mati sedmih nepreskrbljenih otrok, kateri objokujejo svojo ljubljeno mamo in iščejo tolažbe. Kako je bila rajna priljubljena, je pokazal njen

Ministri angleške vlade od leve na desno: delovni minister Bewin, major Attlee, Artur Greenwood in ministrski predsednik Churchill

Noel je prosil Morgana, naj skrbi za Slima. Nato je odjezdil k Robersu, ki je prodajal orožje in strelivo.

Robers, ki je bil svojčas covboj in je dobro poznal Noela, mu je rad pomagal iz zadrege. Tako je Noel nakupil vse, kar je potreboval. Ob slovesu je Robers pripomnil:

»Pazi! Po mestu so se ves dan potikali sumljivi tujci. Niti deset centov ne bi dal za njihovo poštenost!«

»Hvala za opozorilo. Bom že pazil!«

Naglo je odjezdil. Kot blisk je švignil mimo gostilne Chicago-Nelly. Nenadoma je zazeval pred njim globok jarek. Preden je zadržal konja, je ta že skočil. Noel se je sklonil v sedlu naprej in pomagal konju pri skoku. A skok se vkljub temu ni posrečil. Konj je padel. Noel je zletel čez konjev vrat, a je takoj vstal. Konju se k sreči ni nič zgodilo. Počasi je vstal. Od strahu se je nekaj časa tresel. Ko se je pomiril, je Noel spet zajahal.

Dirkanje se je nadaljevalo. Noel je vedel dovolj. Temne sile so bile na delu, da bi Erika zadrževale. Tudi covbojev so ga hotele oropati. Pri Slimu se je to posrečilo — vsaj za nekaj časa. Pri njem pa ne.

Kaj neki snujejo zoper Erika, ki sam, brez zadostne hrane in streliva jezdi v samotni divjini? Mraz ga je spreletaval ob tem vprašanju. Neusmiljeno je zbedel konja z ostrogami, toda Erika ni mogel dohiteti.

15.

Marija je naslednjega jutra pozneje nadaljevala pot, kakor je bila zvečer sklenila. Razdiranje šotora, sedlanje mezza in natovorjenje ostalih dveh mezzgov ji je vzelo več časa, kakor je mislila. Ni bila vajena takih opravil in delo ji je šlo počasi od rok.

Naposled je bila vendar gotova. Zajahala je in nadaljevala pot. Ponoči se je precej odpočila, zaradi tega je bila bolj razpoložena. Jutro je bilo lepo in to je še povečalo njeno dobro voljo.

Pot se je najprej vila po ozki soteski, ki je bila pokrita s temnimi gozdovi. Pozneje se je soteska razširila in Marija se je znašla na odprti planoti, ki se je vlekla do vznožja Oblačne gore.

Marijo je prevzelo tiho veselje. Pred seboj je imela zaželjeno Oblačno goro, kateri je bila z vsakim korakom bliže. S svetim strahom je strmela v gorskega velikana. Venomer je bodrila mezge, ker je gorela od želje, da bi čimprej stopila v to skrivnostno kraljestvo.

Naposled je stala ob vznožju Oblačne gore. Še enkrat je spoštljivo pogledala visoke vrhove, ki so se kopali v sončni svetlobi, potem pa je zavila v prvo sotesko. Steza je bila skalnata in se je skoraj stopničasto dvigala. Mezgom, ki so bili vajeni gorskih potov, hoja ni delala težave. Pot se je dolgo vzpenjala navzgor. Potem pa je pred Marijo nenadoma zazeval globok prepad. Pred tisoč-

meščanov. Višek teh naporov so brez dvoma dosegli prav pred kratkim s sklepom, ki ni novost samo v zgodovini mestnih samouprav, temveč tudi v zgodovini vojn: sklenili so namreč naj seji mestnega sveta, da bo mesto zavarovalo vsakega moškega meščana, ki je poklican pod orožje ter je odpeljan v Anglijo ali dodeljen mornarici. Zavarovalne premije plačuje mestni svet. Zavarovalnica, ki je že zavarovala 500 mladih vojakov mesteca Windsor, izplača v primeru smrti zavarovanega vojaka njegovim svojcem 100 funtov šterlingov, če je samec; če je pa poročen, dobi družina 200 funtov šterlingov.

Svatje so pobegnili pred čebelami. V italijanski vasi Loreggia blizu Kastel Franca so ne-

gov posel je bil, da je pobiral zrnje za g. kaplana. Prireditve v našem domu si brez njega ni bilo mogoče misliti, njegova roka je bila potrebna, da se je v dvorani vzdrževal red. Povsod, kjer je bila potrebna dobra, močna roka, je bil na razpolago. Bil je zvest član naših katoliških organizacij. Udeleževal se je že pri bivšem Orlu. Pa tudi gasilec je bil. Njegovo zadnje pot so spremljali številni njegovi znanci in prijatelji. Člani Fantovskega odseka so mu izkazali svojo hvaležnost s tem, da so se v krajih udeležili pogreba, enako tudi gasilci. Ob odprtem grobu so se od njega poslovili zastopniki Prosvetnega društva, FO in gasilskega društva, a pevci so mu zapeli v slovo. Počivaj v miru, dragi Tone! Prerano si šel v grob, toda božja volja je bila taka. Komaj nekaj čez trideset si jih imel, pa že si moral zapustiti ženo in otroka, brate, sestro in starše. Končal si svoje delo na zemlji in sedaj se veselil v nebeških višavah! — Domače naj tolaži Bog!

Umrla ob odprtem grobu svoje matere. Pri Sv. Tomažu pri Ormožu se je te dni pripetil žalosten dogodek, ki je do srca pretresel vso širno okolico in vzbudil globoko sočutje. Na Vernih duš dan je bil pri Sv. Tomažu pogreb 90 letne trpinke Marije Habič, ki jo je smrt odrešila silnega trpljenja, ki ga je vdano prenašala vsa leta svoje strašne bolezni — kostne jetike. Na zadnji poti jo je spremljala tudi edina hčerka Terezija. Pomanjkanje, ki ga je trpela, in silna žalost sta tako vplivali nanjo, da jo je ob odprtem materinem grobu baš ob slovesu zadela srčna kap. Omahnila je ob grobu in umrla v rokah pogreb-

Ne pozabite! »Slov. gospodarja« čita redno nad sto tisoč ljudi vsak teden, med njimi so taki, ki žele kupiti, kar imate vi na prodaj! Do kupca vam pomaga oglas v »Slov. gospodarju«!

cev. Zdaj bosta z materjo skupaj spali večno spanje, kakor sta v življenju skupaj do zadnjega prenašali silno bedo in lakoto ter težo bolezni in zapuščenosti. Ljubi Bog se je usmilil obeh, da ju je rešil zemeljskih težav in ju skupaj poklical k Sebi po nebeško plačilo.

Smrt blagega dekleta. V Gajovcih pri Sv. Marjeti niže Ptuja je 25. oktobra umrla 16 letna Rozika Ranfl. Odhitela je k svoji materi in dobremu očetu. Bila je blaga, pridna, dobra in vzorna Marijina družbenka. V svoji bolezni je bila tiha mučenica in si je nebesa zaslužila. V bolezni ji je požrtvovalno lajšal trpljenje gospod katehet in častita sestra prednica iz Muretine. Pogreba se je udeležila vsa šola z učitelstvom. Naj ji sveti večna luč — preostalim pa naše sožalje!

Smrtna kosa. Od Sv. Barbare v Halozah poročajo: V nedeljo je bil pokopan v Ptuju bivši naš dolgoletni učitelj Vinko Šerona. — Doma pa so umrli: Treza Gavez, posestnica in vdova v Paradižu, v starosti 57 let; Blaž Jurgec iz Gruškovca v starosti 61 let, in bivši vinar Klinc Ivan v starosti 75 let. — Vsem rajnim večni pokoj, žalujočim pa naše sožalje!

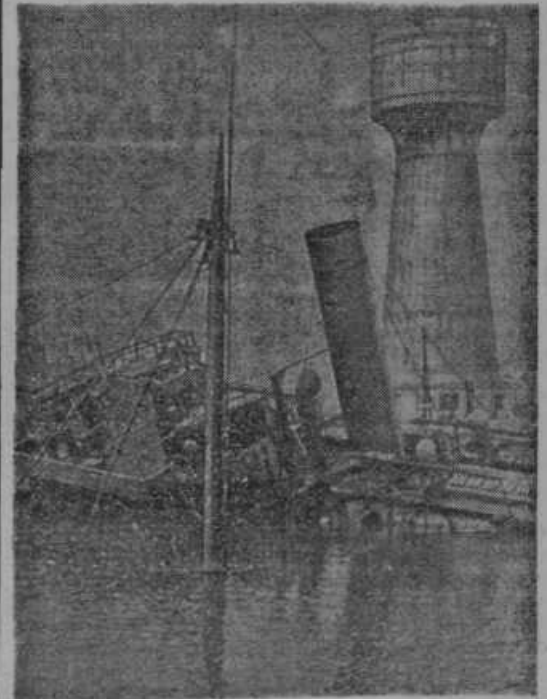

CROATIA BATERIJE
žepne anodne-ogrevače, izdeluje samo domača tvornica
CROATIA
tovarna baterij
JOSIP PASPA,
Zagreb, Koturaška 69.

Nepredvidena smrt Marijine družbenke. Med novicami poročamo o nesreči v Vojniku, kjer je v ponedeljek, 4. novembra, električni tok ubil zelo vrlu mladenko 15 letno Pepco Potočnikovo, p. d. Gologrančevu, najboljšo učenko tukajšnje meščanske šole, četrtega razreda. Rajna Pepca je bila ena najpridnejših deklet. Bila je zvesta Marijina družbenka in skoraj stalni gost pri mizi Gospodovi. Zato je smrt ni dohitela nepripravljeno. Temu primerno je imela tudi lep in naravnost veličasten pogreb. Pet gospodov duhovnikov in mnogo ljudstva, zlasti mladine, jo je spremljalo na njeni zadnji poti. Ob odprtem grobu so se poslovili od nje v krasnih in ganljivih besedah: g. katehet Lupše, g. upravitelj Lekše in součenka Kovačičeva. Nobeno oko ni ostalo suho, saj smo pa tudi vsi tako radi imeli rajno Pepco. Naj uživa raj — žalujočim ostalim pa naše sožalje!

Pokrajina, po kateri prodirajo Italijani v Grčičje

Pogled na preostanek prevoznih ladij, ki so potopljene ob Rokavskem prelivu

davno imeli svatovščino pri kmetu Gastonu Ambroziju. 40 svatov je sedelo za dolgo, bogato obloženo mizo. Pa se niso dolgo veselili dobrot, ponujenih jim od gostiteljev. Naenkrat je pribrenčal skozi odprto okno cel roj čebel. Verjetno jih je privabil sladki vonj. Gostom je preostala edina rešitev — beg. Urnih krač so jo pobrisali iz sobe. Med zmešnjavo se jih je rešilo le deset, tridesetorico pa so popikale čebele. Nekateri so morali celo iskati zdravniško pomoč.

Dobra zavrtnitev. Ko je bil angleški kralj Henrik VIII. sprt s francoskim kraljem Francom I., je hotel poslati odposlanca, ki bi naj kralju zabrusil v obraz nekaj psov in groženj. V ta namen je izbral nekoga škofa, ki pa ni ho-

letji je divji gorski potok drvel po njem. Zdaj je bil suh in se je le v času dolgotrajnega deževja struga na dnu napolnila z vodo. Ožina je bila temna in neprijazna. Mariji se je naježila koža na hrbtu, a je premagala strah in jezdila dalje. Na levi in desni so bile ogromne skale. Ravno nad Marijino glavo je velikanska skala štrlela iz gorske stene. Od spodaj se je zdelo, da visi v zraku. Stene, ob katerih je Marija jezdila, so bile sive. Iz razpok je rasla trava. Tu in tam se je ponosno dvigala vitka smreka. Sončni žarki so obsijali samo vrhove. Svetloba je postajala vse bolj rdečkasta, ker se je sonce nagibalo k zatonu. Ožino je objela senca in nad njo je vladal skrivnostni mir.

Marija se je ustavila pod skalo, ki je štrlela nad stezo. Gora jo je spominjala na velikansko skalnato svetlišče. Na desni in levi so se dvigale mogočne smreke kot znamenja molčečnosti. Visoko nad njimi so se gorske stene odmaknile in prikazale so se skalnate stopnice, ki so jih morda uporabljali staroveški gorski velikani.

Popotnica si je pripravila prenočišče. Ko je sedela pri ognju, se je pomirila. Ogenj je bil tovariš in prijatelj. Plapolajoči plamen je pregnal temo in rdeče pobarval skale. Noč je bila zelo mrzla in Marija bi zmrzovala brez ognja. Šotora ni postavila, ker ni našla zanj primerne prostora. Zavila se je v odeje in legla pod milim nebom. Odeje so bile debele in tople, toda rosa jih je vendar prepojila. Vlaga je prišla do kože. Marija se je prebudila.

Zeblo jo je. Primaknila se je k ognju, a tudi tam se ni ogrela, ker je ogenj že pojema. Napadle so jo različne misli. Pregnati jih je hotela in se je zagledala v višavo. Nebo je bilo oblačno, kakor da bi se bližal vihar. Nekoliko je obrnila glavo in zagledala obrise vrhov Oblačne gore. Kako se bo vzpela v tako višavo? Čutila je, da jo čaka težavna pot.

Zatisnila je oči in se silila, da bi zaspala, toda zaman. Dasi je bila izčrpana, vendar ni mogla zaspati. Zdelo se ji je, da je nenadoma zaslišala iz daljave prhanje konj. Smehljal jo je posilil. Saj vendar od srečanja z Nardom ni videla žive duše! O živih bitjih — ljudeh ali živalih — nikjer ni bilo sledu. S to mislijo v glavi je Marija končno zadremala.

Nenadoma je švignila mimo senca po mogočnih skalnatih stopnicah, ki so se nad prepadom vzpenjale navzgor. S skale na skalo je skočila, za hip obstala, potem spet skočila, dokler se naposled ni ustavila na skalnatem obronku. Tam je legla, se nagnila nad prepad in zrla v globino.

Ta človek je bil že z gorskega vrha zagledal Marijin ogenj. Na tako daljavo se je ogenj videl kot neznatna svetla točka in ga je mogel opaziti samo ta stari Indijanec, ki je vse svoje življenje prebil v samotnih gozdovih in je imel ostre oči. Zdaj je začudeno gledal z obronka, kakor da ne bi hotel verjeti svojim očem.

Nenadoma je poskočil. Potem se je vzpenjal od skale